

NEO
LIT UA

Нова
українська
література

18+

Артемій Грак

Зея Холмс

УДК 821.161.2
Г 75

Грак Артемій, Холмс Зея

Г 75 Лол + Лол: книжка для дорослих. Суми: Університетська книга, 2020. 270 с.

ISBN 978-966-680-941-7

Ви тримаєте книгу, яка має дві частини – «Лол» (видання друге, перероблене) та «Лол Лолу не рівня».

У недалекому майбутньому люди стають подібними Богам, особливо альфа-раби та вищі за них категорії... Нетривала випадкова зустріч із Лолом докорінно змінила подальше життя Фелікса. Проте, виявляється, доленосний вплив на людей – це сама сутність Лола.

Оповідання з елементами фантастики та еротики. Не має під собою реальних фактів. Жодний збіг персонажів із реальними людьми є випадковим і не може розцінюватися як їхнє наслідування. Через наявність опису сексуальних сцен особам молодше вісімнадцяти років не рекомендується до ознайомлення.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-680-941-7

©Грак Артемій, Холмс Зея, 2020
© ПФ «Видавництво “Університетська книга”», 2020

Лол

Люди – надзвичайно дивні створіння, абсолютно ірраціональні. Хто або що здатне в цьому всесвіті збагнути людину? Вона завжди мріє щось отримати, але так, щоб карма псувалася в сусіда. Туляться одне до одного, щоб зручніше було вкусити першим. А потім абсолютно вдаваним тоном кажуть один одному: «Ти мене любиш? Ну скажи, що любиш!». І кажуть, що люблять, і томно підводять очі, і приязно посміхаються при цьому, а десь у самісіньких глибинах своєї душі в цей саме час намощують дулю посмачніше. Їм завжди потрібна компанія, щоб розповісти, як набридли родичі, колеги чи керівництво, як їм хочеться вже нарешті побути на самоті й відпочити від усіх і від усього! А потім, сам на сам ллють сльози в подушки та ніяк не можуть дочекатися того самого понеділка, щоб посміхатися колегам і керівництву, щоб знову розповідати один одному, як вони вже втомилися від отих надокучливих співрозмовників! Завжди поспішають до батьків, дітей, друзів, щоб тільки нагадати, наскільки вони завантажені останнім часом, що не можуть навіть попиту кави і тому лише на хвилинку. А потім біжать додому, наввипередки, пригадуючи, що цього разу зустрічали їх, на диво, занадто сухо, а вони ж то для них, як і завжди, та на все ж то були готові! Для відпочинку вони здатні пити й галасувати всю ніч, щоб потім ще тиждень приходити до тями, відпочиваючи від цього відпочинку! Вони витрачають величезний шмат власного життя, щоб відвідати купу спеціальних тренінгів про планування часу задля економії зайвої хвилинки, яку можна пролежати на дивані. А там і до логічного завершення буття недалеко. У чому сенс усієї цієї метушні? До якого берега ви прямуєте, дмухаючи на вітрила по черзі в усі боки? Де край цього безглуздя?

*Записано
зі слів штучного інтелекту*

Глава 1

Фелікс уже другий тиждень не знаходив собі місця. Не те, щоб усе було так погано – навпаки, усе було занадто добре, бо він переміг! Агов, саме так! Саме його назва для новинки секс-робота андрогіна стала найбільш популярною за версією голограмного огляду тижня! Тому найближчим часом він отримає цю таку омріяну ним іграшку! Він отримає свого Лола! Ну, тобто повинен отримати... Повинен був отримати десь місяць тому...

Однак кур'єрська доставка, яка щодня привозить весь перелік небесних благ, не просто нічого не обіцяє, але констатує, що всі ці його сподівання абсолютно марні. То як так може бути? В умовах конкурсу було прописано, що переможець отримає перший екземпляр секс-ляльки, яка буде мати спеціальні функції, відсутні в усіх інших виробів! Правда, які саме переваги вона матиме, там не уточнювалося.

Та Феліксу було байдуже щодо тих переваг! Він розумів, що відшукати потрібні три тисячі біткоїнів на придбання своєї мрії – просто за межею реальності! То нехай йому дадуть звичайнісінький екземпляр Лола, щоб він, нарешті, зміг оформити стаціонарно-сімейні стосунки та претендувати на передбачений в такому разі особистий віп-номер у місті-готелі.

Представник кур'єрської доставки робот-обслуга Скан на всі доводи Фелікса відповідав своїм чарівним абсолютно беземоційним голосом, що такого подарунка для нього Небесна канцелярія нашого міста не передбачила. Більше того – всі три припустимі скарги вже було розглянуто та винесено Його Суддійством вердикт щодо неправомірності змістового наповнювача скарги. Якщо Фелікс все одно намагатиметься порушити заведений принцип триєдності скарги, поскаржившись ще раз, то до нього буде спрямовано виконавчу службу для здійснення всіх передбачених законом процедур.

– Дурна заліззяка! – не втримався Фелікс, хоча й сказав це майже пошепки.

– Пане Феліксе! Ви образили Скана при виконанні службових обов'язків, через що завтра Ваше обслуговування буде здійснювати Торп, – так само беземоційно образливо сказав робот. – Якщо ви вибачитеся із завірненням електронною печаткою, Скан зможе повернутися до виконання своїх обов'язків через два дні.

– А хіба це не правда? От скажи, мій любий Скане!...

– Дуже дякую, пане Феліксе, за слово «любий», яким він назвав Скана – так само беземоційно розмірковував робот. – Проте це не знімає попередньої образи, тому Скан зможе повернутися до доставки небесних благ тільки через два дні.

– От бачиш, і знову ти кажеш про себе від третьої особи... – майже примирливо констатував хлопець.

– Пункт п'ятий зведення правил єдності людей і машин забороняє роботам говорити про себе від першої особи. Це дозволяється тільки людям... – почав так само беземоційно цитувати Скан, прикривши свої очі-лампи та роблячи вигляд, наче він перебирає у своєму електронному мозку файли з офіційними документами.

– Та пам'ятаю! – Фелікс тихенько почав гигикати. – Проте Лолу дозволено не тільки говорити від першої особи, але він також може виказувати почуття...

– Це неможливо. Пункт шостий...

– Та знаю! – перервав його монотонний потік хлопець. – Однак у рекламі на сайті кур'єру Небесної канцелярії писали, що для пробної версії буде зроблено виняток.

– Пане Феліксе, я затримався у Вас на сім секунд довше за максимально припустимий проміжок обслуговування, – обірвав його робот, – тому його буде враховано з Вашої сьогоднішньої зустрічі по обіді. А зараз я повинен працювати далі. Будь ласка, не дратуйте Торпа, бо я не зможу повернутися до Вашого обслуговування через дві доби. На все добре...

– Я все-таки тобі подобаюся! – Фелікс не втримався, почавши реготати у весь голос.

– Робот без роботи перетворюється на залізобрухт...

Скан сказав це абсолютно беземоційно, як і все раніше, але Фелікс одразу замовк. Йому здавалося, наче Скан по-супив свою залізну голову, дуже повільно повернувся та кульгаючи пішов коридором. Зрозуміло, що все це малювала багата уява Фелікса, бо робот не міг посупити голови або почати кульгати. Однак рухи його й справді виглядали занадто повільними.

Фелікс, дещо приголомшений, закрив за «залізобрухтом» двері та всівся у роздумах на свою ковдру-ліжко. «Невже ця залізняка має якісь почуття?» – крутилася в голові докучлива, як осіння муха, думка. Та її відігнало голографічне зображення меню виклику обслуги по обіді із нагадуванням про сім секунд перебільшення спілкування зі Сканом.

Сьогодні був третій день від початку тижня актора, тому обслугу повинна була здійснювати людина жіночої статі. Фелікс ліниво ткнув пальцем у категорію «білявки», а потім «великий бюст», «фітнес-тренер» і завершив підкатегорією «робить усе». Після цього в кімнаті почали з'являтися по черзі голограми цих білявок із підписами їхніх імен і кількості разів виклику.

Марта, яка з'явилася першою, подобалася Феліксу, але вона приходила на обслуговування вже двічі за цей цикл. Згідно з правилами триєдності послуг, обрати її за останні 300 днів можна ще лише раз. Тому парубок почав перегортати образи, залишаючи кожний новий на особливий випадок.

Нарешті почали з'являтися нові дівчини, з якими Фелікс ще не зустрівся, але всі вони занадто відповідали зведеним вимогам до актриси білявки. Ця «барбіманія» дратувала хлопця завжди, а особливо зараз, коли практично всі хоч трохи відмінні від стандарту дівчата вже перебували в нього двічі.

«І хто пише ці дурні закони!» – намагався стримувати себе Фелікс. Такі думки однозначно суперечать зведенню законів єдності людини й машини, що не сподобається геть

нікому в місті-готелі. Тому навіть думати про таке потрібно було дуже обережно.

Хоча Скан і залишив його на дві найближчі доби, але він все одно продовжує щодобові спостереження як особистий заступник Фелікса від світу машин. Особливо хлопця турбувала здатність робота перехоплювати окремі думки, які чимось нагадували сканування його мозку. Саме тому він і обрав своєму заступнику таку дивну назву «Скан», незважаючи на додаткову платню в п'ять біткоїнів за цю функцію.

Роботи, згідно із Вселенським договором між людьми та машинами, не мали права зчитувати людські думки, але Скан розумів Фелікса на рівні інтуїції. Ну, чогось схожого на інтуїцію, бо роботи, незважаючи на максимальну зовнішню наближеність поведінки до людської, все одно залишалися машинами.

– Ось воно! – раптом сам до себе сказав Фелікс, зупинивши перегляд голограм.

Перед ним стояла Каро. Хоча дівчина була білявкою років 25, та шкіра її мала ледь помітний кремовий відтінок, а вузькі очі та широкі скули свідчили про азійські корені у біоматеріалі, використаному для її втілення в самореалізацію.

Фелікс запустив режим обертання голограми й уместився на ліжку-ковдрі зручніше. У цілому Каро була дуже схожа на попередніх дві-три сотні переглянутих ним дівчат. Така саме стандартизована зачіска аля-каре білого прямого волосся (після остаточної перемоги феміністок та підписання пакту рівності усі мали носити такі стандартизовані зачіски, які б не відрізняли жінок від чоловіків), такий саме четвертий розмір грудей, такі саме накачані м'язи, такий саме зріст метр сімдесят і довгі ноги...

Однак що саме в цій дівчині було не таким, як в інших? Фелікс, уважно вдивляючись у голограму дівчини, почав потроху збуджуватися, погладжуючи правою рукою лівий сосок. Очі! У дівчини були абсолютно незвичні яскраво смарагдові очі!

Права рука Фелікса зупинила голограму дівчини обличчям до себе та почала повільно погладжувати живіт, а ліва рука перейшла на правий сосок. Потроху збуджуючись, Фелікс скинув з себе небесно-білий халат і взяв із підносу, що виринув прямо зі стіни, пляшку з трояндовою олією. Хлопець добре засвоїв свою професію актора, завжди відмінно її виконуючи. Тому він не поспішав: мастив груди, живіт, ноги... проте навіть не доторкався до білосніжних трусів, які щільно, але необтяжливо облягали його тіло. Першим добре завченим правилом акторської гри було «не поспішати»...

Фелікс обережно втирав пахучу рідину в шкіру, розминаючи м'язи. Очі при цьому просто прикипіли до дивовижної білявки. Груди та живіт, на яких не було жодної волосинки, вже відблискували від запашної олії. М'язи все більше напружувалися, а головне напруження почало концентруватися під тоненькою тканиною трусів... Та він професіонал, тому – не поспішати!

І раптом хлопець зупинився, здивовано блимаючи очима. Голограма, яку він зробив статичною, наче почала гратися з ним, живучи власним життям. Тепер очі в Каро ледь світилися червоними вугликами, які давали чудернацький ефект на смарагдовому фоні. Фелікс знову все списав на власну уяву та посміхнувся цьому припущенню своєю фірмовою посмішкою від вуха до вуха. Та що це! Голограма посміхнулася йому у відповідь...

Хлопець просто застиг, не розуміючи – що за збій відбувся з голограмним зображенням. Та дивовижна дівчина не зупинялася: наче граючись, підморгнула, схрестила руки під грудями, піднявши їх сосками в небо, ще й кокетливо відставила праву ніжку... У Фелікса мимоволі відвалилася нижня щелепа, а пару краплин слини потихеньку потекли по підборіддю.

Кілька секунд парубок лежав зняковіло, але збудження активно поширювалося на всі двадцять п'ять сантиметрів його члена. Звісно, дуже швидко те збудження почало не просто випирати, а поступово вивільнятися з-під трусів.

Нарешті повернувшись із трансу, Фелікс одним ривком скинув труси. Напруження зростало настільки, що парубок, забувши всі премудрості своєї професії, відразу перейшов до діла в шаленому темпі!..

Скільки це тривало, важко було сказати, але коли весь його живіт і підкачані груди заляпала густа біла рідина, хлопець впав без сили з дебільнуватою посмішкою не то задоволення, не то приємної втоми... Його обличчя, шию рясно вкривали краплини поту, на руках виступили судини, груди ще здіймалися в шаленому ритмі, а очі вперилися в стелю, хоча дивились кудись дуже-дуже далеко...

Поступово голограма зникла: замість неї маярили червоні літери готичного стилю «Об'єкт обрано. До зустрічі залишилось півтори години».

Зі стелі на тіло хлопця випали чотири вологі серветки. «Все ж таки Скан щось до мене має! – пронеслося в його голові. – Чортова залізьяка, навіть вирахував, що сьогодні мені потрібно чотири серветки, а не три як завжди!».

Хлопець швиденько протер усі наслідки підготовчого етапу, вдягнувся і вирішив трохи прогулятися перед зустрічю по обіді. Але знову зупинив свій погляд на напису, що замінив білявку, уважно додивився, як літера за літерою згасають і зникають у небуття. Так само, як зникла перед цим білявка... Каро... Треба запам'ятати це ім'я! – твердо вирішив Фелікс.

Глава 2

Фелікс – білошкірий, міцний, добре розвинений хлопець зростом метр дев'яносто з майже чорним волоссям і карими очима, на вигляд мав років двадцять п'ять. Та скільки йому було насправді... Зараз усі ці застарілі звичаї рахувати роки, святкувати день народження чи що там зникли разом із самим народженням. Тепер ніхто дітей не народжував – у пологових будинках їх втілювали до самореалізації із біоматеріалів, узятих на зорі затвердження Хартії рівних Бо-